

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 260/2010-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. augusta 2010 predbežne prerokoval sťažnosť L. B., P., zastúpeného C. advokátska kancelária, s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľ'a a advokáta JUDr. P. M., vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 1 a čl. 55 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho základného práva podľa čl. 36 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky opomenutím a nečinnosťou vlády Slovenskej republiky a Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. mája 2010 doručená sťažnosť L. B., P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného C. advokátska kancelária, s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľ'a a advokáta JUDr. P. M., vo veci

namietaného porušenia čl. 12 ods. 1 a čl. 55 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a jeho základného práva podľa čl. 36 písm. a) ústavy opomenutím a nečinnosťou vlády Slovenskej republiky (ďalej len „vláda“) a Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo práce“).

Sťažovateľ namieta porušenie čl. 12 ods. 1 ústavy a tiež základného práva podľa čl. 36 písm. a) ústavy, podľa ktorého zamestnanci majú právo na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky. Zákon im zabezpečuje najmä právo na odmenu za vykonanú prácu, dostatočnú na to, aby im umožnila dôstojnú životnú úroveň.

Ako porušovateľov uvedených práv sťažovateľ uvádza vládu a ministerstvo práce, ktorí mali uvedené práva porušiť

- rozhodnutiami o stanovení minimálnej mzdy,
- nečinnosťou vo vzťahu k prijatiu opatrení na zabezpečenie sociálnej orientácie ekonomiky štátu v súlade s čl. 55 ods. 1 ústavy,
- rozhodnutiami a postupom „*orgánov výkonnej moci, resp. orgánov verejnej správy všeobecne, ktorými preukázateľne dochádza k porušovaniu právnych predpisov (napr. v rozpočtovej oblasti) a následnému znižovaniu príjmov štátu, resp. k plytvaniu verejných zdrojov štátu*“.

Sťažovateľ poukazuje na to, že za vykonanú prácu dostáva bez svojho zavinenia minimálnu mzdu, ktorá nedosahuje ani polovicu z priemernej mesačnej mzdy v hospodárstve, pričom nízko stanovená minimálna mzda mu neumožňuje dôstojnú životnú úroveň.

Od ústavného súdu žiada, aby nálezom takto rozhodol:

„Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovuje, že postupom Vlády Slovenskej republiky a Ministerstva práce sociálnych vecí a rodiny SR, spočívajúcim predovšetkým v opomenutí konať a v nečinnosti vo vzťahu k vytváraniu podmienok plnenia ustanovení Ústavy SR,

došlo k porušeniu práva Sťažovateľa (resp. Sťažovateľov) na rovnosť a dôstojnosť Sťažovateľa (resp. Sťažovateľov) podľa Článku 12. ods. 1 Ústavy SR, k porušeniu práva Sťažovateľa (resp. Sťažovateľov) na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky, najmä právo na odmenu za vykonanú prácu, dostatočnú na to, aby im umožnila dôstojnú životnú úroveň podľa Článku 36 písm. a) Ústavy SR,

keďže zároveň nebolo zabezpečené splnenie ústavnej podmienky sociálnej orientácie ekonomiky podľa Článku 55 ods. 1 Ústavy SR.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva každému jednotlivému Sťažovateľovi finančné zadosťučinenie za porušenie jeho základných práv a slobôd vo výške 1 883 EUR. “

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených buď v ústave, alebo v medzinárodnej zmluve o ľudských právach, pokiaľ o ich ochrane nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, nepripustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť návrhu ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 124/03).

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach.

Podľa čl. 36 písm. a) ústavy zamestnanci majú právo na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky. Zákon im zabezpečuje najmä právo na odmenu za vykonanú prácu, dostatočnú na to, aby im umožnila dôstojnú životnú úroveň.

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až čl. 42 a čl. 44 až čl. 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Podľa čl. 55 ods. 1 ústavy hospodárstvo Slovenskej republiky sa zakladá na princípoch sociálne a ekologicky orientovanej trhovej ekonomiky.

Základom konania o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je tvrdenie, že boli porušené základné práva alebo slobody sťažovateľa právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom. Vymedzenie opatrenia alebo iného zásahu porušujúceho základné právo alebo slobodu ako „*postup (nečinnosť) Vlády SR, Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny, orgánov výkonnej moci, resp. orgánov verejnej správy všeobecne, vo vzťahu k určení opatrení smerujúcich k zabezpečeniu sociálnej orientácie ekonomiky štátu*“, alebo vymedzenie rozhodnutia ako „*rozhodnutia a postup orgánov výkonnej moci, resp. orgánov verejnej správy všeobecne, ktorými preukázateľne dochádza k porušovaniu právnych predpisov (napr. v rozpočtovej oblasti) a následnému znižovaniu príjmov štátu, resp.*

k plytvaniu verejných zdrojov štátu“, je neurčité a nezrozumiteľné. V týchto smeroch sťažnosť sťažovateľa nemá základné zákonom predpísané náležitosti [predovšetkým náležitosti podľa § 50 ods. 1 písm. b) a c) zákona o ústavnom súde]. Vzhľadom na to, že sťažovateľ je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, ústavný súd ho nevyzýval na odstránenie týchto nedostatkov sťažnosti.

Z obsahu sťažnosti je však zrejmé, že sťažovateľ v zásade namieta ustanovenia nariadení vlády vydané na základe zákona o minimálnej mzde, ktoré určujú výšku minimálnej mzdy; namieta, že sú v rozpore s čl. 36 písm. a) ústavy a čl. 12 ods. 1 ústavy. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej „každé konanie možno začať len ako samostatné konanie a len na návrh oprávnených subjektov, a preto žiadne z nich nemôže tvoriť súčasť iného druhu konania pred ústavným súdom a na základe jeho vlastného rozhodnutia. Ústavná a zákonná úprava konaní pred ústavným súdom ich preto koncipuje výlučne ako samostatné konania a nepripúšťa možnosť uskutočniť ich aj v rámci a ako súčasť iného druhu konania (konaní) pred ústavným súdom“ (II. ÚS 66/01, tiež II. ÚS 184/03, III. ÚS 184/06, IV. ÚS 314/07, IV. ÚS 50/2010). Z citovaného okrem iného vyplýva, že v konaní o sťažnosti fyzickej osoby podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemôže ústavný súd uplatniť právomoc, ktorou disponuje v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy (IV. ÚS 50/2010). Na základe uvedeného je dôvod na odmietnutie sťažnosti aj pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní, ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v sťažnosti sa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. augusta 2010